

ikke engang i 1853, men først i 1854, billigvis burde tage Hensyn til det Rentetab, som de derved lide, og altsaa burde, naar man anerkjender Bederlaget i 1847 at være retfærdigt ansat, Bederlaget nu ikke ansattes til 50 Pfastre men nærmere til 65 Pfastre, hvilket omtrent vilde være istand til at dække Rentetabet, hvis man regner efter en Rentefod til 4 pCt.; hvis man derimod gaar over til den Rentefod, som man erkjender at være den almindelige i vestindiske Forhold, nemlig 6 pCt., da maatte Bederlaget endnu stilles høiere og nærme sig endog til det Bederlag, som alle Sagkyndige i Vestindien have antaget at være et retfærdigt Bederlag, men som dog paa ingen Maade kan siges at svare til Slavernes fulde Værdi, da det er godtgjort, at denne i Gjennemsnit overstiger 100 \$ Det forekommer mig derfor saameget mere, at der kan være Anledning til, hvis det høitærede Thing maatte være tilbøieligt til at lade vedkommende Giere tilflyde en retfærdig Godtgjørelse, at forhøje den foreslaaede Sum, især da Betalingen skal erlægges gennem Obligationer, der, tværtimod Indstillingen af Kolonialraadet, kun skulle forrentes med 2 pCt. halvaarlig, medens det er noksom godtgjort, at den ordinaire Rentefod i Vestindien ikke er lidet høiere. Naar derfor eet af disse Punkter — enten et større Bederlag eller en høiere Rente — tages i Betragtning, troer jeg, at Billighed og Retfærdighed var fæst mere fyldest; thi, nedsetter man Summen langt under det, man selv i de meddeelte Oplysninger erkjender at være en tilsvarende Værdi, og dernæst yder Betalingen i Papirer, der give en mindre Rente end den, der paa det Sted, hvor de Vedkommende boe, bliver erklæret at være den almindelige, saa forekommer det mig, at Planterne komme herved til at lide et ikke billigt Tab. Hvis der derfor skulde være nogen Tilbøielighed i det høitærede Thing til at løse denne Opgave paa en saadan Maade, at man iagttager al Retfærdigheds og Billigheds Hensyn til Slaveierne, da vil jeg være meget rede til, i Forening med det fornødne Antal Rigsdagsmand ved tredie Behandling at stille et derhen sigtende Forslag. At jeg ikke har gjort det nu, er, fordi jeg ikke ønsker, at der

skulde finde Afstemning Sted over Forslag, der aldeles ikke kunne glæde sig ved nogen Understøttelse, og jeg ikke har havt Leilighed til iforvejen at fornemme, hvorvidt Saabant maatte være Tilfældet med Hensyn til de af mig antydede.

Mosevru: Jeg kan ikke heller Andet end med den ærede Finanzminister beklage, at den ærede Rigsdagsmand for Volland (Lindberg) ved sine Vittringer i denne Sag, saavidt jeg skjønner, virkelig ikke har vilst hverken den Noiagtighed eller Skarpsindighed, som ellers pleier at udmærke hans Foredrag. Det forekommer mig, at det dog vilde være en ringe Grad af Noiagtighed, som man billigt kunde gjøre Fordring paa, at han ikke ved at angive den Godtgjørelse, hvorom der her er Spørgsmaal, nævne den een Million høiere, end jeg nylig har anslaaet den. Efter at have fradraget de Obligationer, hvorover Staten, som tidligere Panthavere i de Ufrie, kan gjøre visse Rettigheder gjældende, vil man faae $1\frac{1}{2}$ Million; men den ærede Rigsdagsmand ansætter Størrelsen af dette Beløb til $2\frac{1}{2}$ Million. Det forekommer mig, at hvad angaaer de Ufries tidligere Stilling, da er det dog virkelig paa en meget haard Maade at udøve Gjengjældelse, naar man vil føre den tilbage til Efterkommere af de Plantere, som levede 1755, især da de nærværende Plantere ikke engang ere virkelige Efterkommere af de Plantere, som dengang eksisterede. Af det, der dengang ikke kunde gennemføres, har jeg søgt at oplyse, at Adskilligt senere ved Regjeringens Bestræbelser er blevet gennemført. Den store Myndighed, som man tidligere tiltog sig, var allerede i 1840 saa stærkt nedbragt, at al Straf med Bidst eller med Riis paa den blotte Krop blev affaaret, og legemlig Revselse kun maatte finde Sted ved Hjælp af en Tamp, som blev udleveret fra Politiekamret mod en vis Betaling. Det gaar altsaa paa ingen Maade an at sammenligne det ubetingede Slaveri fra 1755 med den Tilstand, som fandt Sted førend Emancipationen i 1848. Planterne havde i mange Henseender kommet Regjeringens Dunster imøde; men de have anseet det for uføreneligt med deres egen Velfærd at gaae ind paa den videre Udvikling af den succesive Frigivelse, som Regjeringen foreslog. Hvorvidt